NAPOS MESÉK

Ismerj meg és fogadj el!

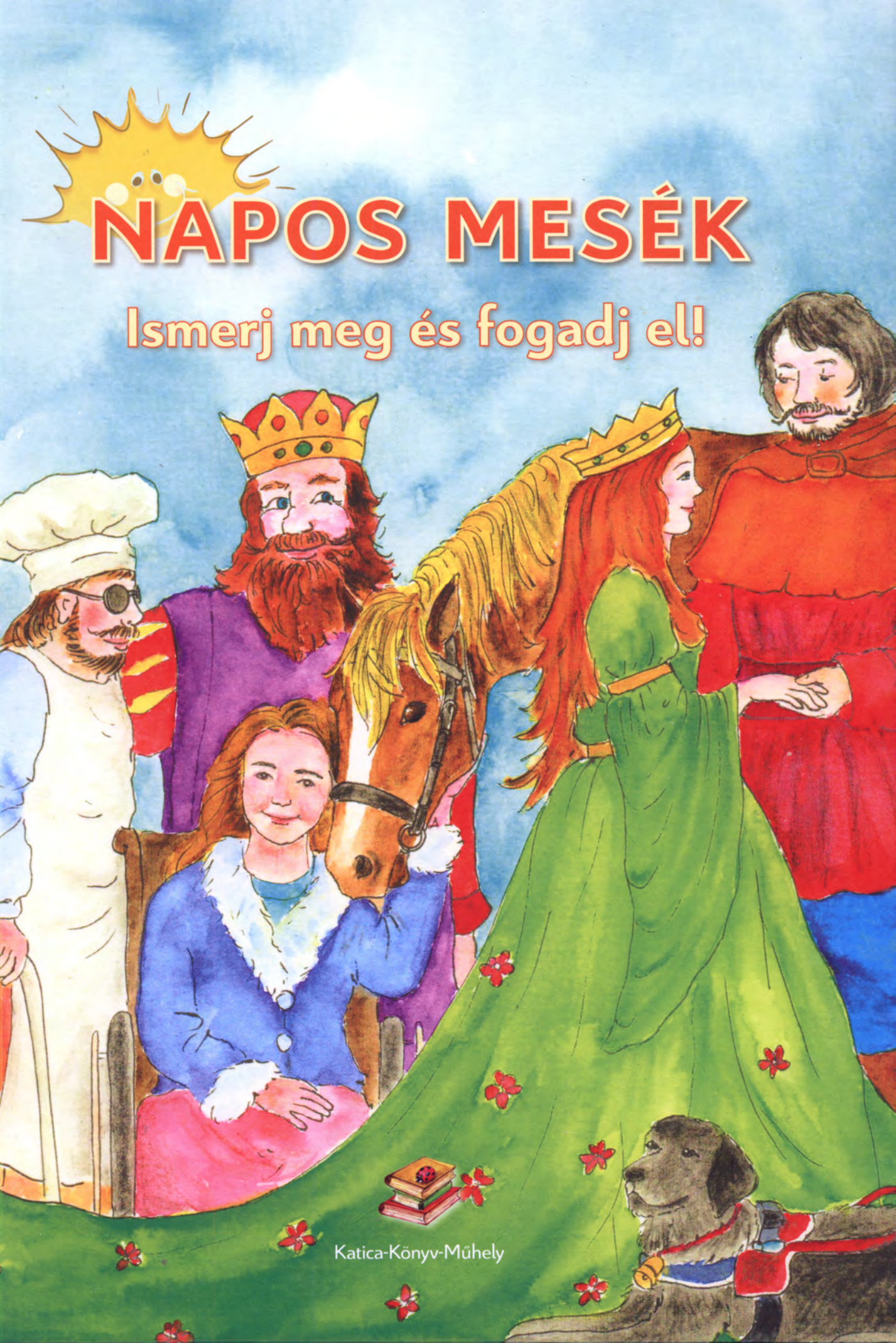

Katica-Könyv-Műhely

Ledniczky Miklós Jánosné
Rajz: Novák Natália

Hogyan találta meg Berci újra az élete értelmét?

Hol volt, hol nem volt, élt valahol egy kedves fiú, Berci, aki sokáig élte családja körében boldog ifjú életét, tanult, sportolt, bulizott, mint a kortársai. Az egyik nemzetközi ifi kosárlabdatornára utazva súlyos balesett érte, hiába volt minden kezelés, többet nem tudott járni, kerekes székbe kényszerült. Az addigi elismert sportolófiú magányos lett, a régi barátai lassanként elmaradoztak, mert már nem tudott velük együtt edzésekre járni, meccset játszani és bulizni. Hiába adtak meg a szülei minden szeretetet, már nem volt kedve kimenni az emberek közé, akik csak – úgy érezte – sajnálkozva bámulják.

Az iskolába se járt be szívesen, mert az osztálytársai is csak nyűgnek érezték, azt is, hogy fel kell vinniük a tolókocsiban a lépcsőn. Szülei nagyon sajnálták, de nem tudták, hogy mit tehetnének. Magántanuló lett, a tanárai jártak hozzá, hogy az érettségire fel tudjon készülni. Így tehát szinte teljesen elzárkózott a külvilágtól és elvesztette minden önbizalmát.

Szülei hiába mondogatták napról napra:

– Ki kellene menned az emberek közé, a szabad levegőre!

Mindig ezt válaszolta:

– Nem szeretnék, nekem így jó, ne bámuljon szánakozó tekintettel senki!

Egy napon mondták neki, hogy mostantól más fogja tanítani a földrajzot, mivel a tanárnő nyugdíjba vonult. Kicsit félt tőle, hogy vajon ki fog jönni helyette. A régit már nagyon megszerette.

Eljött a földrajzórák ideje, szíve hevesen vert, amikor csengettek. Berci édesanyja kinyitotta az ajtót, és ő maga is meglepődve vezette (gurította) be a fiatal tanárnőt. Johanna nagyon fiatal, szép arcú lány volt, de ő is mozgássérült, aki tolókocsival érkezett. Hát még Berci hogy meglepődött, amikor meglátta őt (na és a kutyusát)!

– Jó napot kívánok! – mondta dadogva. – Én nem tudtam, hogy Ön is mozgásában korlátozott! Nem akartam gondot okozni azzal, hogy Önnek kelljen eljönnie tanítani engem!

– Semmi baj, Berci! Örömmel jöttem hozzád, hidd el, nekem nem jelent problémát a közlekedés, megszoktam már, hogy mindenhova egyedül kell eljutnom. És itt van az én hűséges társam, Buksi. A kutyusom nélkül sehova nem megyek, ő mindig velem van, és én nem félek! Ugye nem baj, hogy elhoztam?

A kutyus egyik füle meg volt csonkítva. A tanárnő látta, hogy Berciben megfogalmazódott a kérdés, mi történhetett vele.

– Igen, Berci, ez a kutyus is sérült, egyik fülére süket, mert a gonosz gazdája megcsonkította. Én a házam előtt találtam rá, befogadtam, gondozgattam, és hűséges társam lett a mindennapok során.

Berci máris csodálta a tanárnőt, pedig még alig ismerte!

– Hogy Önnek micsoda akaratereje van!

– Igen, van – válaszolta Johanna tanárnő –, de hidd el, hogy amikor egy súlyos sorvadásos betegség miatt kerekes székbe kerültem, én sem tudtam, hogyan folytassam az életem, mert addig nagy utazó voltam, a világot körbejártam. Aztán egyik napon megjelent Buksi az életemben, s láttam, hogy ő csak egy kutyus, de mennyire élni akar! Eldöntöttem: igaz, hogy nem tudok lábra állni, gyalogolni, de az értékeimből ezzel nem veszíthetek. Azóta Buksival újra sokat kirándultam, még a világot is újra körbejártam, dolgozom, tanítok, mint amikor teljesen egészséges voltam!

– De jó lenne, ha én is újra el tudnék menni a kosárlabdameccsekre is!

– Majd egyszer, ha szeretnéd, Berci, akkor szívesen elkísérlek – mondta Johanna.

– Rendben, még átgondolom – válaszolta Berci.

Ahogy telt az idő, Berci legjobban már a földrajzórákat kedvelte, és mindig nagyon várta, hogy Johanna megjelenjen az ajtójukban Buksival. A tananyagon kívül mindig beszélgettek arról is, hogy Johanna milyen sok helyre eljutott már Buksival is.

A tanárnő egyik nap nagyon boldogan érkezett. Berci nem tudta miért, de hozott neki egy újságcikket, amelyben parakosárlabdázókról írtak, és arról is szó volt benne, hogy csapattagokat keresnek.

Berci először megijedt, hogyan is menjen el oda, amikor már régóta ki sem mozdult az otthonukból, nem ment emberek közé. De Johanna addig-addig győzködte őt, míg megbeszélték, hogy hárman együtt – Buksi is –, elmennek a legközelebbi edzésre.

Nagyon dobogott Berci szíve, amikor sok idő után újra kigurult az utcára, de Johanna mellette volt Buksival, és már nem foglalkozott vele, hogy ki hogyan néz rájuk. Persze voltak, akik azt mondták: „Milyen édesek! Egymást segítik." Persze, voltak ilyen beszólások is: „Jaj szegények!"

De ők folytatták hárman útjukat, egészen addig a tornateremig, ahol a paracsapat edzései folytak. Begurultak, éppen kezdődött az edzés! Minden fiatal fiú tolószékben, és vidáman várták, hogy elkezdhessék az edzést. Az edző Bercit rögtön észrevette, és kedvesen üdvözölte:

– Köszöntelek szeretettel! Jelentkezni szeretnél a csapatunkba?

Gombóc volt Berci torkában, de Johanna megfogta a kezét, és bátran ezt mondta:

– Igen, szeretnék a csapatban játszani!

– Tudod a szabályokat, játszottál már valaha? – kérdezte az edző.

– Igen, az ifiválogatottban, még egészséges koromban! – válaszolta Berci.

– No, akkor nosza, kezdjünk bele, menj a többiek közé a pályára! Hahó, fiúk, új csapattag érkezett! Fogadjátok szeretettel!

Mindenki barátsággal odagurult köré, kezet rázott vele, és sok sikert kívántak neki, mintha mindig is velük játszott volna!

Berci elkezdett játszani, suhant a tolókocsival, és csak dobta-dobta a kosarakat, talán még soha nem érezte magát ennyire boldognak, felszabadultnak, még egészséges korában sem!

Johanna pedig minden sikeres kosarát tapssal és kiáltással, „Hajrá Berci! Szép volt!" szavakkal jutalmazta, Buksi pedig vidám vakkantással.

Az edző elismerően bólintott, megdicsérte, és a csapattagok is szeretettel befogadták, rövid időn belül a csapat legjobb játékosa lett.

Johanna segítségével Berci újra nyitott lett, és paralimpikon is a csapattal pár éven belül, visszakapta az életkedvét – mindent Johannának köszönhetett. A legjobb barátok lettek, egymást is segítették, és bebizonyították a világ és mindenki számára, az egészséges emberek számára is, hogy sérülten is lehet teljes életet élni, boldogan és sikeresen, ha valaki megtalálja a lelki egyensúlyát, békéjét, igaz barátját!